

אבריימן מובהקים. כמו אצבע או לשון, דבר נחות, דווקא, או פוגע, לא תגיע ל' אורגומה ממגע ידני או מליקוק בלשון בעת גירוי הדגדגן שלה. היא גם תחשוב שבך הזוג שלה אינו די גברי.

דבר זה קיים בתפיסה מקובלת של עמדות חברתיות. אשה או גבר שחשוב להם מהי ההשכלה, הגוע, המעמד והמק' צוע של בן-הזוג, יכולת ההנאה שלהם ב' אקט המיני תושפע מעמדות אלה.

גבר שצריך להוכיח זיקפה מתמשכת בזמן מגע מיני לא יהיה חופשי.

דון'ואנים ונימפומניות לא נהנים מ' אקט מיני. הם עסוקים במסע כיבושים. לדון'ואן לא חשוב אם הוא נהנה, איך הוא היה במיטה, או אם האשה נהנתה, כי הוא מייחס חשיבות רק לעובדה שהאשה הסכימה לכיבוש. לא הצורך באורגומה מגיע אותו, אלא הכיבוש לשם חיזוק ה' אגו שלו. אין לאותו דון'ואן יותר סטי' טוסטרון (הירמון גברי), אלא יותר רגש נחיתות.

בחינוך המיני החדש, פרט ללימוד ה' טכניקה צריך להתייחס לעמדות. ניתן לש'

נות את העמדות שיש לאנשים כלפי המין. הכוונה היא להריסת טאבו, למתן לגיטי' מאציה להנאות גופניות ולביטוי רגשי יצרי.

כפסיכיאטר אני יכול לקבוע שבכל ה' ראיונות שהתפרסמו בסדרת כתבות זו, ביטאו האנשים עמדות שמהן קשה להש' תחרר. במצב כזה לא יעזור אפילו רצון טוב, כדי לשפר מגע מיני כך שיהיה מספק יותר.

מה עוד צריך? להיכנס למיטה עם ראש. לכל הנשים יש אותו קליטוריס. הדבר ש' מבדיל ביניהן הוא הראש. המגע צריך לה' יות עם המימות. ברגע הנוכח צריך לדעת לאבד את הראש. אחרי השיא צריך לחזור ולהיות יחד. ההרגשה בשלב הזה תקבע אם המגע המיני היה מספק. לא מדובר על אורגומה. היום מדברים רק על מין מספק.

ועוד תוספת אישית: אסור לבטל את השיבות של האגו. מהיגף לי שהיא בחרה ב' ואז גם נעים לי להגיע לאורגומה. יתכן שזו תהיה אורגומה שאני אפיק ממנה יותר סיפוק.

מתלבטים בה. המצב הגיע לכך שהאר' ננות הועלתה על נס כאמצעי של מטרה נעלה: סיפוק מיני.

הסיפוק המיני והתנועה לשיחרור האשה חברו יחד תחת הדגל של "אי-תלות בגבר". זהו העיוות שיצר החיפוש אחרי סיפוק אבוד, תוך-כדי מתן דרור לאינסטיקטים קדומים ואיבוד פרופורציות עד כדי הש' פלת המין. מי מדבר היום על אהבה? היא הורדה בדרגה עד כדי השפלה עצי' מית. "יחי האוננות, מוות לאהבה" היא הסיסמה החדשה שמוצאת לה קהל אוה' דים רב מדי.

בתנאים כאלה לא נוצר קשר בין בני' אדם. נוצרים טיפוסים של דון ז'ואן ונימ' פומנית שלא מסוגלים ליהנות ממין-הת' נהגותם מצביעה על חיפוש בלתי פוסק אחרי סיפוק שלא יבוא.

אני חושש שהטכניקה הנוכחית של גירוי מיני דומה היום יותר לשיפשוף מכני. הדימיון בין מין סינטטי זה ומין מספק הוא מקרי בלבד.

לדעת מומחים רבים לבעיות מין ומישי' פחה האחריות למה שקורה בין בני-זוג מתחלקת ביניהם באופן שווה. אין פה כוונה להטיל אשמה או לעשות מישפט צדק למין האחד או לשני. אלא להבהיר שאם רוצים ליהנות ממין ומחיים בין-אי' שיים תקינים עלינו לקחת אחריות שווה ולעמוד זה לצד זה. על מנת להשיג אור' גומה יש קודם כל לדאוג ליצירת קשר רגשי ריאליסטי וביגרי. זהו תנאי להשגת סיפוק אמיתי.

לדעתי, היימין מספקים ומאשרים לא חייבים תמיד להיות מלווים באורגומה. צריך לזכור שהדרישה לאורגומה בלתי פוסקת אינה מציאותית. הפיכת הדגדגן לאליל המין הנשי או לדגל במאבק לשיח' רור האשה מהתלות בגבר היא מזיקה.

יצירת קשר טוב וחופש מיני בלי תוב' ענות, להצים, הרגשת הובה ותחרותיות יכולים להבטיח לנו מין מספק, ולפעמים גם אורגומה.

מה היא הדרך הטכנית להגיע לסיפוק בעת מנעמיני בין גבר ואשה?

אנחנו לא צריכים לשאוף לתקנים ב' עשית אהבה. בתחום זה, יותר מכלל תחום אחר בחיים, יש לתת חופש ומחלט, לא רק לדימיון אלא גם לצורה בה עושים אהבה. אין בעיניי הבל, אם האשה נהנית במהלך חייה ואינאלית, או בעיקבות ליקוק הדגדגן.

אין חשיבות לכך אם האורגומה היא

גם הנשים הופתעו מגילוי הדגדגן!

במשך שמונה שבועות רואינו נשים וגברים על מיסתורי האורגומה ה' נשית. פסיכולוגים הביעו דיעה מיקצועית על חשיבות האורגומה ועל הצורך ביה' סים בין אישיים. שהם תנאי-מוקדם להת' פתחות מערכת יחסים מינית מספקת.

השבוש פנינו לרופא ששאלות אלה הן בתחום התמחותו.

ד"ר ריצ'ארד קורנהאוזר, רופא פסיכיי' אטר, שימש בעבר כיועץ במחלקה הגיני' קולוגית בבית החולים על-שם שיבא, ב' תל-השומר. הוא התמחה בסכסולוגיה ב' ארץ ובהרצות-הברית, ועובד היום כפסי' כיאטר וסכסולוג בקליניקה פרטית. הוא מספל בבעיות מין ונישואין.

מיקצוע הסכסולוגיה התפתח רק בעשור האחרון, ואין עדיין די אומץ הדרוש לטפל בבעיות מיניות. בעיה נפשית זו הבעיה המינית. היא מיוחדת לתיפקוד מיני ואין זה הכרחי שיתלחו אליה בעיות נפשיות נוספות. טיפול, הבהרה והדרכה הם הדר' כים המיקצועיות להתגבר על בעיה שגורי' מת להרדה עד כדי הפסקת תיפקוד.

נפגשתי עם ד"ר ריצ'ארד קור' רנהאוזר והוא ענה על שאדתי:

החופש ליהנות ממגע מיני לא הפך את בני שני המינים למאשרים. יותר ויותר גברים ונשים מתלוננים על חוסר סיפוק. חשיבות המגע המיני ירדה ונוצר ניכור בין המינים, כיצד ניתן להחזיר לו את ערכו הטבעי, המספק והאמיתי?

לא איבר המין חולה. הבעיה היא ב' ראש. בני-האדם אינם בהכרח יצורים מי' ניים טיבעיים, כפי שגרסו פרויד וממשי' כיו. המין הוא דחף טיבעי, אך הבחירה צריכה להיות חופשית. מין, אהבה, נישור אין ומישפה הם ארבעת היסודות שיקב' עו לבסוף אם החופש לבהור יהיה גן'עדן או גיהנום.

לדעתי, להיות חופשי פירושו להיות מבוגר. אבל מי מאיתנו מוכן להיות מב' גר? בגרות זו התחייבות. רבים זוקפים קשיי חיים לחובת הבעיות המיניות שלהם בעוד שבעיותיהם המיניות נובעות בעיק' רן מהבנה לקויה של תפקוד המין בחייהם. הצפייה שמישגל טוב, שבסופו אולי גם אורגומה, יפתור את כל הבעיות האישיות, תביא לאכזבה ולהרגשת דחייה ממין.

היחסים בין בני-זוג צריכים להיות מב' ססים על הבנה, התייחסות ריגשית וכבוד. זוהי ערובה ליצירת קשר, שהוא המרכיב העיקרי במה שנקרא אהבה. כשנוצר הקשר וקיימות גם תשוקה ומשיכה-מינית, נוסף על הסקרנות המינית, ניתן לנו להגיע להג' שמת משאלותינו ודימיונותינו המיניים.

נשים וגברים ידעו במשך דודות שלשיא ההנאה המינית במישגל הם מגיעים בעת החזירה. היום יש נשים המכריזות שרק גירוי הדגדגן גורם, לתן להנאה מינית. חלק מהגברים למד, אומנם, שהדגדגן הינו האיבר הרגיש ביותר אך על החזירה הם מגינים בחירוף נפש. אין הם מוכנים להר' דות שהדגדגן הוא האיבר היחיד העשוי להביא אשה לאורגומה. לדעתם אין הוא אלא עוד מקום אירוגני רגיש לצורך גירוי מיני. האם זאת בורות או שזה קונפליקט אמיתי, שאלינו נקלעו נשים וגברים?

שאלה זו מעסיקה מזה זמן רב את אנשי המיקצוע. הקונפליקט אינו חדש. הבעיה של חוסר סיפוק ואינאלית ידועה. החי' דוש, לא מעט בזכות עיתונכם, הוא בהצגה הפומבית של הבעיה.

למרות העיוותים הרבים בהצגת הבעיה (בוולגרית ובפשטנות שבהם הוצגה על-ידי הזועמת האוסטרלית) אני רואה בחיוב את פתיחת תיבת פנדורה זו.

הקונפליקט אינו כה רציני כפי שהוא נראה. חשוב לדעת שבגוף האדם מצויים אזורים ארוגניים בעלי עיצוב עשיר - פה, צוואר, שדיים, ישבן, ירכיים, דגדגן, גרתיק, פיך, אשכים ופי-הטבעת. איזורים אלה מסוגלים להסב הנאה אם יזכו בטיפול מתאים. עושר העיצוב הוא הקובע את עוצמת הרגישות.

כשמדברים על עדיפות הדגדגן או הר' גרתיק עלינו לזכור שקיים שוני אנטמי בין גבר לגבר ובין אשה לאשה. אין זה כמוגן, הגורם היחיד הקובע אם הסיפוק המיני יהיה תלוי בדגדגן או בגרתיק. חשוב להדגיש את הגורם הפסיכולוגי, התרבותי והמסורתי של האשה והגבר.

לא רק הגברים הופתעו מגילוי הדגדגן. גם נשים היה ברור תמיד שהחזירה גר' מת להנאה אכסטטית. הדגדגן שימש כ' מסייע, כעוזר בחימום, איבר שבעזרתו אפשר לאונן ואפילו להגיע לסיפוק. מעט מאוד נשים היו מוכנות לוותר על מישגל מלא, וגם היום אין הן מוכנות לוותר. הכמיהה למישגל קיימת אצל בני שני המינים. כולם יכולים להירגע. אין סכנה להמשכות המין אנושי. אין גם סכנה ש' האדם יוותר על ההנאה ממישגל.

ההתחרות בין הדגדגן והגרתיק אינה סיבה לקונפליקט רציני. חמורים יותר הם הברורות, חוסר ידע וחוסר חינוך מתאים. חוסר הפתיחות של החברה לטפל בבעיות רגשיות ונפשיות, בייחוד אלה הנוגעות בתחום המיני הוא מזיק ביותר.

מה דעתך על ההבדל בין אורגומה קלי' טוראלית וגינאלית? האם יש ממש בהב'



פסיכיאטר סכסולוג ריצ'ארד קורנהאוזר

...הטכניקה דומה כיום למין סינטטי, לשיפשוף מכני...

זה עשויים פרויד ותלמידיו בין שתיהן? הדרכים להגיע לאורגומה הן שונות מ' אדם לאדם. האורגומה הקליטוראלית וה' אורגומה הווגינאלית הן אלה שזכו שיכתבו עליהן ספרים, ומחקרים.

תוצאה של שימוש באיבר מין, בליקוק, או תוצאה של פעולות ידניות. אנשים מבוגרים ובשלים מבחינה נפי' שית זקוקים רק להדרכה. בדרך של שיחת הסבר ניתן לשיחרר אותם מפחד ומהגבלות מיותרות. מצוידיים בידע והכרה נכונים הם יוכלו לקיים מערכת יחסים מספקת. מה הדרך שבה הם השיגו זאת? שיחפשו לבד. זה הרי חלק מההנאה שבהיפוש וב' אילתור.

מין חופשיים והם צריכים לגרום לסיפוק. אך בעצם, כל מבוגר חולם על האשה הבתולה, וכל אב חושב על הילדה הטובה, או לפחות זו שצריך לשמור עליה. מצד אחד עלינו להשקיע מאמץ ואור' רוח ביצירת קשר ובחיזור עד לפתיחות ולשיחרור, כי רק אלה מהווים ערובה לסיפוק מיני. מצד שני קיימת אפשרות להיסחף לקשר שיטחי, שיכול גם להסי' תיים באוננות. זוהי הדילמה שצעירים